

nerisk Raad, der repræsenterer de forskellige Kunstarter ved Teatret. Lige saa lidt mener jeg, man fra Rigsdagens Side kan blande sig i, hvilke Stykker der skal spilles, hvilke Skuespillere der skal antages, og hvilke Gager de enkelte skal have. Og jeg forundres i allerhøjeste Grad over, at et æret Medlem af dette Ting har ment det foreneligt med sin Stilling fra denne Plads at æreskænde nogle af de Kunstnere, der er knyttet til det kongelige Teater. Uden at kende Ministerens Plan i alle Enkeltheder skal jeg bemærke, at jeg finder det overmaade usandsynligt, at man ved at slaa to Teatre med Underskud sammen, kan forbedre deres Økonomi. Hvis man skiller Skuespillet ud fra det kongelige Teater, kan man ikke regne med, at Indtægterne uden videre vil stige og Udgifterne gaa ned, tværtimod Udgifterne vil sikkert stige betydeligt. Det viser sig, at Operaen ingenlunde altid samler fuldt Hus. Til en Opera som „Othello“, en verdensberømt Opera, med en berømt Gæst og med de bedste Operakræfter, vi har, sælges kun for $\frac{1}{6}$ af hele den Indtægt, det kongelige Teater kan give. Hvis man spiller Opera hver Aften, maa utvivlsomt Sangerpersonalet og Kapellet forøges med adskillige Procent, og det bliver selvfølgelig dyrt. Man vil flytte Skuespillet ud af Teatret og lade Operaen blive tilbage. Hvis man nu endelig skal vælge, vilde det være naturligere at gøre det omvendte, lade Skuespillet blive som det, der er det nationale, og flytte Operaen, som fortrinsvis er international. Man har saa ofte drøftet en Plan om Dobbeltsenen, det er muligvis en god Løsning, men man viger tilbage for den i Øjeblikket, fordi den er for dyr. Maaske kunde man gøre et ganske lille beskedent Forsøg i den Retning, som næsten intet vilde koste. Man kunde omdanne Magasinbygningen til en lille intim Scene, hvor Skuespil baade af musikalsk og recitativ Art maatte kunne opføres. Saa havde man gjort Forsøget uden at have sat noget nævneværdigt ind derpaa, og man vilde deraf kunne slutte, om det kunde lade sig gøre at gaa videre.

Man har jo Ret i, at Underskuddet selvfølgelig maa bringes ned. Jeg vil i denne Forbindelse rejse det Spørgsmaal, om det ikke var muligt til det kongelige Teater at knytte det gode kulturelle Foretagende, Skolesenen, som i Øjeblikket er knyttet til et privat Teater, men som rettelig hører hjemme ved Statsenen. Det har vist sig, at Danmark paa dette Omraade er blevet et Foregangsland, idet det har dannet Skole saavel i de nor-

diske Nabolande som i de germanske. Mange Steder fra er Repræsentanter kommet hertil for at studere Dansk Skolesenes Indretning og Organisation med Henblik paa at indrette tilsvarende Scener i Hjemlandet. Denne Skolescene har foruden at være en Kulturværdi vist sig at tilføre det Teater, til hvilket den har været knyttet, en økonomisk Værdi. Jeg vilde finde det naturligt, at det kongelige Teater overtog denne Virksomhed, som vilde være økonomisk lønnende, og samtidig vilde det være naturligt, at det var Nationalsenen, der gjorde dette Kulturarbejde blandt den skolesøgende Ungdom. Ogsaa paa anden Maade mener jeg, det kongelige Teater bør udvide sit Virkefelt. Der rejses saa ofte den Anke mod Teatret, at det væsentligt kommer Hovedstaden til gode og i alt for ringe Grad er et Landsteater. Det vilde derfor være ønskeligt, om det kunde gennemføres, at de Kulturværdier, som aarligt skabes paa denne Scene, i langt højere Grad kom hele Landet til gode. Med andre Ord, at det kongelige Teater efter en bestemt organiseret Plan spillede i hvert Fald en Del af Teatrets Stykker rundt om i hele Landet. Jeg henstiller til Ministeren, at han, hvad der nu end skal ske, i hvert Fald forelægger sin Plan i Tinget og ikke lader den behandle i Dølgemaal i Finansudvalget.

Jeg skal endnu til Slut nævne en enkelt Sag, nemlig vore Bygningslove, og da særlig den københavnske Byggelov. Der er uden Tvivl Enighed om, at man i en Tid som denne, hvor Bolignøden særlig i Hovedstaden er saa følelig, fra det offentliges Side bør søge at lette Byggeriet saa meget som muligt. Det er da mærkeligt, at man i saa ringe Grad har beskæftiget sig med den forældede Byggelov, under hvilken vi arbejder, en Byggelov, som i allerhøjeste Grad sinker og hemmer Byggeriet paa mange Maader. Den Bygningslov, vi har, indeholder alle Bestemmelser vedrørende Byggeri lige fra de vigtigste, f. Eks. Byggerettens Omfang, til de mest uvæsentlige Bygningsvedtægter eller Reglementer som f. Eks., hvor bred en Tagkvist maa være, og saa fremdeles. Der findes for København en Byggelov fra 1889, for Købstæderne Love fra 1858 og 1890, og endvidere findes der et Par yderligere Regler for Tilvejebringelse af Bygningsreglementer for Landdistrikter og Bygningsvedtægter for Købstæderne. I Henhold til disse er der af de paagældende Kommuner udarbejdet Vedtægter og Reglementer, der vel varierer i Omfang efter Kommunernes Størrelse og det lokale Behov, men som dog i umiskendelig Grad